

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **R. P., IČ: X,**
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 1. 8. 2017, č. j. JMK 111298/2017, sp. zn. S-JMK 102260/2017/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, oddělení správních deliktů (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 5. 2017, č. j. 229583/2016-9 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 2. 10. 2016 v 09:11 hod v Holasicích, na ulici Brněnská č. p. 88 neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h, resp. 60 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii).
3. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 3. 10. 2017, doručené krajskému soudu téhož dne, brojil žalobce proti napadenému, jakož i prvostupňovému, rozhodnutí následujícími námitkami.
5. Žalobce v prvním bodě své žaloby sdružil námitky týkajícími se nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Předně namítl, že správní orgán I. stupně nepopsal způsob, jakým hodnotil jednotlivé důkazy, tedy nepopsal, jaké konkrétní skutečnosti zjistil z jakého podkladu rozhodnutí a jakým způsobem, ale učinil pouze tzv. souhrnné zjištění.
6. Správní orgán rovněž nijak neodůvodnil svůj závěr o tom, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ačkoliv se jedná o znak dané skutkové podstaty. Správní orgán též ignoroval ten ze znaků dané skutkové podstaty, že porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu, a nijak jeho naplnění neprokazoval a neodůvodnil.
7. Taktéž se správní orgán nezabýval podmínkami měření rychlosti, tj. zejména podmínkami uvedenými v ustanovení § 79a silničního zákona, neboť nijak neřešil účel měření, zda bylo měření provedeno v součinnosti s Policií ČR (dále jen „PČR“), zda bylo provedeno na úseku určeném PČR, a nezabýval se zákonností zcela zásadního důkazu, a to výstupem z měření. Žalobce namítl, že se měl správní orgán zabývat tím, zda obecní policie zřízení tohoto rychloměru vhodným způsobem uveřejnila. Správní orgán neprokázal, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami s tím, že je zcela zřejmé,

že úsek těmito značkami označen nebyl a měření bylo nezákonné. Zástupci žalobce se v právním řádu nepodařilo nalézt právní základ pro skrytý výkon pravomoci obecní policie měřit rychlost podle ustanovení § 79a silničního zákona, proto je měření rychlosti prováděné skrytým způsobem postupem *ultra vires* a nedochází jím k naplnění účelu zákona. Z toho důvodu je nutné dovodit procesní nepoužitelnost takového důkazu. Skryté měření je dle žalobce rovněž diskriminační, neboť jsou bezdůvodně zvýhodňováni místní řidiči, kteří jsou o zřízení rychloměru informováni, oproti řidičům přesporním. Podle názoru žalobce je taktéž nepřípustné, aby provozovatelé vozidel z jiných států byli beztrestní.

8. Žalobce brojil rovněž proti nedostatkům odůvodnění skutečnosti, že došlo k měření v obci, a to právě u domu č. 88 na ulici Brněnská v Holasicích, když k tomuto správní orgán neprovedl jako důkaz územní plán. Správní orgán neřešil a neprokázal, že by se místo skutku nacházelo za značkou „Začátek obce“ a před značkou „Konec obce“, či zda byl použitý rychloměr ověřen. Pokud by přitom bylo měření rychlosti provedeno v místě dle výroku, bylo by měření provedeno nesprávně, neboť se jedná o úsek se zakřivením.
9. Správní orgán neodůvodnil ani závěr, že v případě žalobce se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu.
10. Konečně závěrem k tomuto bodu namítl, že prvostupňové rozhodnutí je pouze vyplněnou šablonou.
11. Druhý žalobní bod žalobce věnoval námitkám týkajícím se vad výroku. Předně uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejména se jedná o ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona. Z výroku taktéž nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv. Popis skutku ve výroku tak neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, když neobsahuje všechny znaky dané skutkové podstaty. Z výroku rovněž není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, neboť z výroku a odůvodnění rozhodnutí není patrný typ rychloměru, jeho výrobce, princip měření rychlosti. Závěrem tohoto bodu žalobce namítl, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
12. Třetím žalobním bodem brojil žalobce proti tomu, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřípustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo byť nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovené v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to,

že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.

13. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že správní orgán měl překročit svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil způsob úhrady určené částky.
14. V pátém žalobním bodu žalobce tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle ustanovení § 125f silničního zákona zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti odmítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporuší právní normy dodrží.
15. V šestém bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu dodal, že se v případě nerespektování jeho žádosti na ochranu soukromí obrátí na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 1. 12. 2017 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
17. Žalovaný poznamenal, že všechny žalobní námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolání, což však neučinil. Správní orgán I. stupně popsal jaké důkazy a jakým způsobem byly provedeny a v jeho rozhodnutí je náležitě popsáno, jakými úvahami se řídil. S ohledem na spisový materiál byl skutkový stav spolehlivě prokázán a řádně odůvodněn.
18. Při svém rozhodování vycházel žalovaný ze spisového materiálu, ze kterého vyplývá, že k nehodě nedošlo, a žalobce tuto skutečnost ani v průběhu řízení nenamítl. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý důkaz zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal.
19. Správní orgán se rovněž zabýval splněním podmínky ustanovení § 79a silničního zákona. Součástí spisu je rovněž ověřovací list měřidla. Z obsahu spisu také vyplývá, že použitý rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy. Pokud by se žalobce dostavil k provedení dokazování mimo ústní jednání a seznámení se s poklady, měl možnost

- se s těmito dokumenty seznámit. Námitka žalobce, že je rychloměr automatický technický systém dle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, je zcela nedůvodná. Ze spisu je rovněž zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že v místě měření, které je náležitě specifikováno, platí rychlostní limit 50 km/h.
20. Žalovaný odmítl, že by jeho rozhodnutí byla výsledkem mechanického vyplnění vzoru,
ale v případě, kdy zmocněnec žalobce sděluje stále stejné nekontaktní osoby a podává blanketní odvolání, mají rozhodnutí žalovaného skutečně dost společných prvků. Ničeho
to však nemění na tom, že žalovaný přezkoumává napadená rozhodnutí v plném rozsahu
a v případě pochybení napadené rozhodnutí zruší.
21. Ve výroku rozhodnutí jsou dle žalovaného uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Namítané ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona se týká výběru pokuty, proto není k jeho uvedení ve výroku důvod. Údaje o existenci dopravní nehody či typu měřicího přístroje nejsou náležitostí výroku rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je sice uvedeno, že byl spáchán přestupek, což není terminologicky přesné, nicméně to vyjadřuje skutečnost, že byly naplněny formální znaky přestupku, což je základním znakem skutkové podstaty správního deliktu. Tato vada není vliv na zákonnost rozhodnutí.
22. Žalovaný poznamenal, že dle konstantního názoru Nejvyššího správního soudu není povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona v rozporu s Ústavou.
23. Poukázka uvedená v prvostupňovém rozhodnutí poté závazně neurčuje způsob úhrady a rozhodně nebrání v provedení platby bankovním převodem.
24. Námitku zavinění považoval žalovaný za zcela nedůvodnou a účelovou, neboť i v případě,
že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., jednalo by se stále o správní delikt,
ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
25. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

26. V replice ze dne 30. 8. 2019 žalobce uvedl, že byly v žalobě uplatněny námitky nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí, kterých si měl žalovaný povšimnout i bez toho, aby na ně žalobce poukazoval v odvolání. Žalobce nechápal, za jakým účelem by měl s uplatněním námitek vyčkávat až do soudního řízení, když by byl naopak sám proti sobě. Pokud by žalobce námitky uplatnil již v odvolacím řízení, nejspíše by došlo k zastavení řízení a žalobce by byl ušetřen soudního procesu. Neuplatnění námitek v odvolacím řízení žalobce zdůvodnil nedostatečnou aktivitou jeho zmocněnce. Námitky jsou navíc právního, nikoliv skutkového, charakteru, nemohou být proto nevěrohodné.
27. K námitce splnění ustanovení § 79a silničního zákona žalobce poznamenal, že není úlohou správních soudů doplňovat dokazování, které mělo být prováděno již správními orgány. Správní orgán proto měl zkoumat splnění ustanovení § 79a

silničního zákona a to, zda byla uzavřena veřejnoprávní smlouva pro měření rychlosti v obci Holasice.

28. Z porušení ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii plyne nepoužitelnost záznamu o měření rychlosti jako důkazu. Není totiž přípustné, aby veřejná moc při pořizování důkazů porušovala zákon, a to i za tu cenu, že nezákonně zjištěná protiprávní jednání nebudou potrestána. Navíc jde o bagatelní překročení rychlosti, tedy veřejný zájem na potrestání takového jednání není nijak významný.
29. V zákoně dále nebylo uvedeno, že by bylo možné stálý automatický technický systém provozovat bez informování veřejnosti. Z žádného podkladu a ani napadených rozhodnutí neplyne, že by byla veřejnost vhodným způsobem o zřízení rychloměru informována. Pokud se přitom jedná o automat ve smyslu ustanovení § 125f silničního zákona, nepochybně se jedná současně o „stálý automatický technický systém“ podle zákona o obecní policii.

V. Průběh ústního jednání dne 12. 9. 2019 a dne 18. 11. 2021

30. Soud nařídil ve věci na den 12. 9. 2019 ústní jednání.
31. Zástupce žalobce se plně odkázal na žalobu. Žalovaný taktéž odkázal na obsah jeho vyjádření k žalobě.
32. Ve své závěrečné řeči zástupce žalobce za nejdůležitější žalobní námitku označil porušení ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. V řešeném případě správní orgány nezkoumaly a ani neprokázaly, zdali podmínka daná tímto ustanovením byla splněna, na základě čehož lze presumovat, že tato podmínka splněna nebyla. Žalobce v roce 2016 i nyní kontroloval webové stránky správního orgánu a městský úřad Židlochovice a Holasice, kde docházelo k měření, ale ani na jedné z těchto webových stránek nebyla nalezena žádná informace o prováděném měření v Holasicích. Ostatně žalobce ani nemůže prokázat, že tam tato informace nebyla, neboť by musel dokazovat negativní skutečnost.
33. Z jednání ze dne 18. 11. 2021 se zástupkyně žalovaného omluvila. Žalobce ani jeho právní zástupce se z nařízeného jednání neomluvili. Soud provedl při jednání dokazování Ověřovacím listem č. 179/16 rychloměru ze dne 29. 9. 2016, článkem ze dne 11. 6. 2016 s názvem „Židlochovická městská policie, postrach řidičů“ a Schválením míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Holasice, Rajhrad, Rajhradice ze dne 5. června 2017, č.j. KRPB-118628-1/ČJ-2017-0600DP-Tich, vydaným PČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje.

VI. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č.j. 2 As 309/2019-39.

34. Předcházející rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2019, č.j. 32 A 44/2017-60 bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č.j. 2 As 309/2019-39.

35. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku především uvedl, že „(17) Stěžovatel namítal, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu z měření, neboť nezveřejnila informaci o umístění automatického technického systému dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii, podle něhož je *„obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit“.*

[18] Účelem této informační povinnosti je zajistit, a by veřejnost věděla, že se nachází na monitorovaném místě. Forma uveřejnění takové informace přitom není zákonem dána. Dle komentářové literatury *„[z]ákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení“* (Šebesta, P. *Zákon o obecní policii – komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016, komentář k § 24b, dostupné v systému ASPI).

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že uplatnění námítky nezveřejnění informace o umístění automatického technického systému dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii až v řízení před správním soudem, je přípustné, aniž by taková námitka byla dříve uplatněna účastníkem ve správním řízení. To v základu plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, podle kterého *„[s]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné.“* Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda jsou ve správním spisu podklady pro závěr, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo způsobem vyhovujícím § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Správní spis obsahuje ověřovací list rychloměru č. 179/16 ze dne 29. 9. 2016, ze kterého vyplývá umístění automatického technického systému v Holasicích na ulici Brněnská, č. p. 88. Dále obsahuje dokument Policie České republiky s názvem *„Schválení úseku pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice – stanovisko“*, obsahující informaci, že automatický technický systém bude umístěn v ulici Brněnská v Holasicích. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z těchto dokumentů vyplývá dostatečně jasně umístění automatického technického systému. Ze správního spisu ale nevyplývá, že by informace o tomto umístění byla zveřejněna dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Jinou otázkou však je, zda správní spis takové indicie obsahovat musí i v případě, kdy byl účastník ve správním řízení v tomto směru pasivní.

[20] V § 3 správního řádu je upravena zásada materiální pravdy, dle které je správní orgán, nestanoví-li zákon jinak, povinen zjistit *ex officio* stav věci prostý důvodných pochybností, aniž by se při tom omezoval na tvrzení účastníků řízení. Zároveň dle § 52

správního řádu není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 – 132, uvádí, že „[z]ejména v sankčních správních řízeních zahajovaných ex offo je při zjišťování skutkového stavu kladen zvláštní důraz na naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 tohoto zákona“. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, „[je] v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nabrázovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Asz 59/2008 – 53, je vyjádřen právní názor o limitech § 3 správního řádu, kdy „[o]dmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo že navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit, tzn. nedisponuje vypovídací potencií, nebo že provedení důkazu je nadbytečné, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto“

[21] Zásady vyplývající z výše uvedené judikatury pak byly přímo ve vztahu k § 24b odst. 2 zákona o obecní policii konkretizovány v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, podle kterého „[p]ři podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je proto v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. naposledy rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, bod 12, s citací další judikatury). Z § 89 odst. 2 správního řádu nelze v žádném případě dovozovat, že by byl odvolací správní orgán povinen vyhledávat všechny obranné námitky, kterými stěžovatel brojil proti obvinění z přestupku v řízení před správním orgánem prvního stupně, a s těmi se detailně vypořádávat jako s odvolacími námitkami (viz shora uvedený rozsudek 10 As 36/2019, bod 13). Namítaná nezákonnost použitého důkazního prostředku pro rozpor s § 24 odst. 2 zákona o obecní policii je za této procesní situace ničím nepodloženou spekulací.“ Nejvyšší správní soud na uvedeném právním názoru setrvává i v nyní posuzované věci. I zde byl totiž stěžovatel ve správním řízení nanejvýš procesně pasivní, a proto se žalovaný nemusel ve svém rozhodnutí zabývat otázkou zveřejnění informace o umístění automatizovaného technického prostředku dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Odlišnou otázkou však je, zda a do jaké míry je povinen zabývat se uplatněnou žalobní námitkou v tomto směru krajský soud.

[22] Jak již bylo uvedeno výše, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze ve věci spadající do oblasti správního trestání odmítnout vypořádat žalobní

námitku, která v důsledku procesní pasivity žalobce v proběhnuvším správním řízení nemá odpovídající předobraz (a samozřejmě tedy ani reakci) v žalobou napadeném správním rozhodnutí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2014, č. j. 5 As 126/2011, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33, či rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 As 217/2015 ze dne 6. 1. 2016). Krajský soud tak dle názoru Nejvyššího správního soudu měl vést dokazování k otázce, zda byla informace o umístění automatického technického systému zveřejněna v rozsahu předpokládaném § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr krajského soudu v bodě 80 rozsudku, že „*správnímu orgánu je informace o zveřejnění rychloměru známa z jeho úřední činnosti*“, je z výše uvedeného důvodu irelevantní. Možnost získání povědomosti o uveřejnění umístění automatického technického systému je třeba prokázat ve vztahu k veřejnosti, nikoliv ke správním orgánům. Odkaz krajského soudu na webovou stránku obce města Židlochovice je obecný a nevede k jednotlivému dokumentu, který by osvědčoval zveřejnění informace o umístění automatického technického systému. Přesvědčení krajského soudu o tom, že bylo možné v době spáchání posuzovaného jednání dohledat informace o umístění automatického technického systému, je třeba podepřít konkrétním důkazem. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že obsah určité internetové stránky nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat v řízení před soudem (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 – 70), a proto měl krajský soud ke skutkové otázce zveřejnění informace o umístění automatického technického systému provést dokazování.

[23] Pokud jde o „formu“, resp. způsob uveřejnění informace, vyjádřil se k němu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 39, kde konstatoval, že „*[z]veřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce. Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně*“. V nyní posuzované věci se tedy dle právního názoru Nejvyššího správního soudu může jednat např. o ověřovací list č. 179/16 rychloměru ze dne 29. 9. 2016, pakliže tento byl uveřejněn, zejména je-li dostupný v archivu elektronické úřední desky obce (ověřovací list zde: <https://www.zidlochovice.cz/redakce/index.php?xuser=911382354714547222&lanG=cs&slodka=105240&xsekce=127193&clanek=238553>). Dále může jít o článek publikovaný v regionálním deníku (k tomu např. článek ze dne 11. 6. 2016 „Židlochovická městská policie, postrach řidičů“, dostupný z: <https://www.brnozurnal.cz/z-bloku-a-per/zidlochovicka-mestska-police-postrachridicu/>). Krajský soud dle názoru Nejvyššího správního soudu neoznačil v rozsudku žádné konkrétní důkazy ohledně zveřejnění umístění automatického technického systému a nevypořádal tak v tomto bodě žalobní námitku stěžovatele (srov. např. bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020 – 38). V tomto ohledu shledává Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou.

[24] Stěžovatel dále namítal, že ve výroku správního rozhodnutí měl být uveden i § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení v rozhodné době stanovilo, že „[p]ři určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán“. Nejvyšší správní soud shledává tuto námitku nedůvodnou. Stěžovatel neuvádí, jak mu namítané (údajné) formulační pochybení mělo přitížit. Ostatně si lze stěží představit, že by mohlo jít o jiné než čistě formální pochybení, neboť stěžovateli byla v podmínkách § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena nejnižší možná pokuta (1500 Kč). Případné uvedení odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku (resp. následně i odůvodnění) prvostupňového rozhodnutí by tedy nemohlo mít ve vztahu k výši uložené pokuty jakýkoli pro stěžovatele příznivý účinek.

[25] K nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů advokáta na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že nejde o kasační námitku (nelze ji podřadit pod některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.). Lze jen uvést, že způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).“

VII. Posouzení věci krajským soudem

36. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
37. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
38. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
39. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.
40. Správnímu orgán I. stupně byl dne 10. 10. 2016 písemností, č. j. MPŽI/16101023814, Městskou policií Židlochovice (dále jen „MP“) oznámen přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že dne 2. 10. 2016 v 09:11 hod v obci Holasice na ulici Brněnská 88 blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, v obci o

méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h, resp. 60 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno měřicím zařízením Ramer R10, výrobní číslo 15/0185, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření a nastavení jeho parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky MP dle návodu k obsluze. MP v oznámení přestupku rovněž uvedla, že je stacionární radar umístěn v souladu s ustanovení § 79a silničního zákona a jedná se o stanoviště schválené PČR. K oznámení byl připojen záznam o přestupku se snímkem z měřicího zařízení, detailem registrační značky měřeného vozidla, jakož i detaily provedeného měření.

41. Do spisu byl dále zařazen dokument PČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru služby dopravní policie nazvaný jako „Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice – stanovisko“ ze dne 5. 6. 2015, č. j. KRPB-113014-3/ČJ-2015-0600DP-TICH, dle kterého PČR určila místa pro měření rychlosti MP dle odsouhlasené přílohy (Holasice – ul. Brněnská, Rajhrad – ul. Masarykova a ul. Stará pošta), s tím, že platnost stanoviska byla dva roky od data jeho vydání. Ve spisu se rovněž nachází ověřovací list č. 179/16 ze dne 29. 9. 2016, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl silniční radarový rychloměr RAMER 10T, výr. č. 15/0185, vlastněný MP, ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, přičemž platnost ověření měla skončit ke dni 28. 9. 2017. Součástí spisu byla dále karta vozidla reg. zn. X, dle které byl od 14. 9. 2016 žalobce provozovatelem vozidla.
42. Správní orgán I. stupně zaslal dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dne 31. 10. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis žalobce, ve kterém jakožto řidiče vozidla v předmětné době označil A. K., trvale bytem v Polsku, s doručovací adresou v Praze. Správní orgán I. stupně předvolal označeného řidiče písemnostmi ze dne 3. 11. 2016 a 23. 11. 2016 k podání vysvětlení, avšak v obou případech se mu vrátily písemnosti zpět jako nedoručené (v prvním případě s označením „nevyzvednuto“, ve druhém jako „adresát je na uvedené adrese neznámý“). Správní orgán I. stupně proto usnesením ze dne 23. 1. 2017, č. j. 229583/2016-5, věc odložil, aniž zahájil řízení o přestupku.
43. Dne 23. 1. 2017 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, č. j. 229583/2016-6, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. Proti tomuto příkazu podal dne 6. 2. 2017 žalobce prostřednictvím společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. odpor, k čemuž doložil plnou moc k zastupování žalobce. Součástí spisu je dále dokument Městského úřadu Rosice, Odboru dopravy ze dne 19. 1. 2017, č. j. MR-C 823/17-ODO, nazvaný jako „Součinnost při řešení přestupků a správních deliktů dle zákona č. 361/2000 Sb.“.
44. Dne 8. 5. 2017 bylo zmocněnci žalobce doručeno oznámení ze dne 28. 4. 2017, č. j. 229583/2016-7, kterým byl žalobce vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 22. 5. 2017 v 08:30 hod. Dle záznamu o provedení důkazů listinou ze dne

22. 5. 2017, č. j. 229583/2016-8, se žalobce ani jeho zmocněnec tohoto úkonu nezúčastnili, přičemž v jeho průběhu byly provedeny podklady pro vydání rozhodnutí.
45. Dne 24. 5. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 14. 6. 2017 blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně žalobce písemností ze dne 16. 6. 2017, č. j. 229583/2016-10, vyzval k odstranění nedostatků odvolání, žalobce však své odvolání dále nedoplnil. Dne 1. 8. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
46. Soud předně upozorňuje, že cíleně nevypořádal námitky v pořadí, v jakém byly uplatněny žalobcem, jelikož v některých z nich brojil žalobce na různých místech žaloby proti napadenému rozhodnutí z obdobných souvisejících důvodů. Tyto dílčí námitky proto soud vypořádal jako jeden celek bez ohledu na to, jak byly uplatněny.

Automatizovaný technický prostředek

47. Ve dvou částech žaloby brojil žalobce proti využití automatizovaného technického prostředku k měření rychlosti vozidla. Brojil jak proti nedostatečné specifikaci ve výroku rozhodnutí (pravděpodobně prvostupňového), tak i proti odůvodnění (též rozhodnutí).
48. Pokud žalobce namítl, že z výroku není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem, neboť z výroku není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno, nepovažuje soud tuto námitku za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
49. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.
50. Z výše uvedeného ustanovení plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
51. Základem skutkové podstaty je, aby ke zjištění porušení pravidel provozu došlo automatizovaným technickým prostředkem. Při dělení technických prostředků na automatizované a manuálně obsluhované není podstatný typ rychloměru, ale pouze a jediné schopnost fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, dle kterého: „Zcela správně přitom (pozn. soudu: krajský soud) poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“

52. Samotný typ rychloměru nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjištění skutkového stavu, které se má promítnout do odůvodnění a mít oporu ve správním spise.

Neuvedení ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona

53. Žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona, které zcela absentuje i v jeho odůvodnění.
54. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že by toto byl důvod pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí, přičemž poznamenává, že se jedná o tvrzenou vadu prvostupňového rozhodnutí, kterou mohl žalobce uplatnit v odvolacím řízení, což neučinil.
55. Ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ve znění účinném v době spáchání deliktu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tedy nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí o sankci. V případě napadených rozhodnutí správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku svého rozhodnutí.
56. Co se týče odůvodnění sankce, je správnímu orgánu při jejich ukládání svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, „(...) ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. (...) Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (...) Při hodnocení zákonnosti uložené sankce

správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 33.

57. Soud nijak nepopírá, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve věci sankce je víc než úsporné, nicméně s ohledem na to, že správní orgán I. stupně na straně 5 jasně konstatoval, že jednání žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona a sankce byla žalobci uložena na spodní hranici zákonného rozpětí, považuje soud za zbytečný formalismus, aby rozhodnutí rušil pro nedostatky odůvodnění, neboť s ohledem na minimální výši sankce ve vztahu k zákonnému rozmezí sazby nevykazuje prvostupňové rozhodnutí žádný *exces* ani prvky svévole. Zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 1 500,- Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem, neboť nižší sankci zákon v době rozhodování správního orgánu ani neumožňoval uložit.
58. Ostatně i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku k tomu uvedl, že shledává tuto námitku nedůvodnou. Stěžovatel neuvádí, jak mu namítané (údajné) formulační pochybení mělo přitížit. Ostatně si lze stěžít představit, že by mohlo jít o jiné než čistě formální pochybení, neboť stěžovateli byla v podmínkách § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena nejnižší možná pokuta (1500 Kč). Případné uvedení odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku (resp. následně i odůvodnění) prvostupňového rozhodnutí by tedy nemohlo mít ve vztahu k výši uložené pokuty jakýkoli pro stěžovatele příznivý účinek.

Dopravní nehoda – nepřezkoumatelnost rozhodnutí a vada výroku

59. Žalobce ve vztahu ke znaku skutkové podstaty, který lze popsat jako absence dopravní nehody, brojil jak proti vadám výroku, tak i proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Jelikož spolu oboje souvisí, vypořádal soud tyto části dvou různých žalobních námitek společně.
60. Předně k náležitostem výroku rozhodnutí o správním deliktu. Podle názoru zdejšího soudu není obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán *vinným* ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v posuzované věci, považuje zdejší *soud* za *dostatečně* *určitý* a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly

ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013 – 35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

61. Jestliže žalobce tvrdí, že popis skutku neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu s ohledem na neuvedení absence dopravní nehody, směřuje nevhodně podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu.
62. Skutková podstata deliktu provozovatele byla v předmětném období vymezena v ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Znakem skutkové podstaty tedy není absence následku v podobě dopravní nehody.
63. Naopak v ustanovení § 125f odst. 2 silničního zákona byly vymezeny zákonné podmínky tak, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
64. Shora uvedený popis skutku umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona a bylo věcí řízení ve věci přestupku a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 silničního zákona pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu.
65. Nad rámec všeho výše uvedeného považoval soud za vhodné vyjádřit se obecně k požadavku na konstatování a prokazování absence dopravní nehody jakožto následku deliktního jednání.
66. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný.
67. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní

skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (jízda vyšší než povolenou rychlostí) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.

68. Po žalovaném, resp. správním orgánu I. stupně, je tak požadováno, aby ve výroku byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. vozidlo bylo na fotografii zachyceno při jízdě ve zjevně provozuschopném stavu), v podstatě nemožné a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS: „*Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.*“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „*Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neprokazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012). Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje rovněž v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Ostatní části námitky nepřezkoumatelnosti

69. K ostatním námitkám týkajícím se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného, resp. prvostupňového, rozhodnutí uvádí soud následující.

Souhrnné zjištění

70. Zdejší soud nedospěl k závěru, že by správní orgán I. stupně ve věci provedl nezákonné tzv. souhrnné zjištění. Žalobce totiž paušálně hodnotí obsah prvostupňového rozhodnutí jako souhrnné zjištění a souhrnné hodnocení veškerého provedeného dokazování. Tak tomu ale není. Prvostupňové rozhodnutí se ve věci skutku rozpadá do dvou částí. První je odůvodnění nezahájení přestupkového řízení proti žalobcem označenému údajnému řidiči vozidla, A. K., a druhou je zdůvodnění skutkové a právní věty výroku rozhodnutí. Správní orgán uvedl jasný výčet důkazů, z nichž následně vyvodil skutkový závěr.
71. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, ve věci sp. zn. IV. ÚS 3902/11, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že „(...) *odvolací soud, ačkoliv v intencích § 213 a 213a o. s. ř. dokazování doplnil, v odůvodnění napadeného rozsudku (ani v nezbytném rozsahu) neuvedl, jaká skutková zjištění učinil z každého z provedených důkazů, případně konkrétně vymezených skupin důkazů, resp. myšlenkově se k nim stran*

této druhé alternativy co do společného hodnocení - umožňuje-li to jejich charakter a kontext - v rámci vyložení rozhodovacích důvodů nevymezil.“ Z uvedené citace jasně vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi důkazy, které stojí samostatně a které je třeba samostatně posuzovat, a mezi konkrétně vymezenými skupinami důkazů, u kterých lze provést společné hodnocení, umožňuje-li to jejich charakter a kontext. V nyní posuzované věci se podle názoru zdejšího soudu jedná právě o takovou skupinu důkazů, neboť všechny jednotlivé shromážděné důkazy jsou spojené s jediným místem, jediným jednáním a jediným časovým okamžikem, přičemž je nutné je vykládat v jejich společném kontextu, jak správně učinil správní orgán I. stupně. Soud proto na jeho postupu neshledává žádné pochybení, které by mělo zakládat nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí.

Provedení měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy

72. S postupem, který žalobce označil jako souhrnné zjištění a který soud neshledal v rozporu se zákonem, souvisí tvrzená absence odůvodnění závěru, že bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že mezi důkazy byly jak radarový záznam z měření vozidla, tak i kopie ověřovacího listu rychloměru. Z těchto dvou listin jednoznačně vyplývá, že k měření rychlosti došlo v automatizovaném režimu ověřeným rychloměrem, přičemž skutečnost, že ani v odůvodnění není uveden typ rychloměru, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť stejně jako v případě výroku i pro odůvodnění je podstatný pouze způsob měření rychlosti, nikoliv samotný rychloměr. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, tak není rozhodné to, o jakou značku a typ rychloměru se jedná, zda se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), ani to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mytné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován ad hoc).

Absence hodnocení naplnění podmínek dle ustanovení § 79a silničního zákona

73. V další části námitek brojil žalobce proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro absenci hodnocení naplnění podmínek dle ustanovení § 79a silničního zákona, absenci posouzení uveřejnění zřízení rychloměru a označení příslušného úseku značkami.
74. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

75. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
76. Z citovaného ustanovení § 79a silničního zákona v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií. Není proto žádný důvod, aby se jimi správní orgány zabývaly.
77. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko PČR „Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice - stanovisko“, ze kterého vyplývá, že ulice Brněnská v Holasicích byla určena jako místo pro měření rychlosti MP. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo na této ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem RAMER, který odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.
78. Z pohledu soudu byly splněny podmínky ustanovení § 79a silničního zákona. Jelikož z žádného procesního úkonu žalobce nevyplývá zpochybnění toho, že by k měření rychlosti došlo na úseku, kde není oprávněna MP měřit rychlost, nepovažuje soud za nedostatek odůvodnění to, že se kompetencemi MP správní orgány detailně nezabývaly a vzaly jako výsledek dokazování na vědomí prokázání oprávnění MP v tomto místě rychlost měřit.

Uveřejnění zřízení rychloměru

79. Součástí námitek, kterými napadal žalobce rozhodnutí správních orgánů pro nepřezkoumatelnost, byl i poukaz na to, že pokud by skutečně použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, nepochybně by se jednalo o stálý automatický technický systém, a tedy by se měl správní orgán zabývat i tím, zda obecní policie zřízení tohoto rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, jinak je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla, a měření bylo prováděno protiprávně. Nic takového však správní orgán neřešil a ani neprokázal, nebylo tedy prokázáno splnění zákonné podmínky měření dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
80. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
81. Smyslem druhého odstavce citovaného ustanovení je zajištění informovanosti veřejnosti

o tom, že se může nacházet na místě, které je monitorováno. Zákon ani jiné další předpisy nestanoví, jakým způsobem se má tato informace zveřejnit.

82. Soud opětovně musí poukázat na pasivitu žalobce ve správním řízení, neboť již v něm mohl zpochybnit zákonnost měření rychlosti s ohledem na nesplnění podmínek ustanovení

§ 29b zákona o obecní policii. Nic takového však žalobce neučinil a nyní vytýká správním orgánům, primárně zjevně správnímu orgánu I. stupně, že se touto otázkou nezabývaly.

83. Soud v souladu se shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu provedl při jednání dokazování, a to Ověřovacím listem č. 179/16 rychloměru ze dne 29. 9. 2016, Schválením míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Holasice, Rajhrad, Rajhradice ze dne 5. června 2017, č.j. KRPB-118628-1/ČJ-2017-0600DP-Tich, vydaným PČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje (oba dokumenty dostupné na <https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-rychlosti-vozidel-mp-zidlochovice.html>).

Z Ověřovacího listu č. 179/16 přitom plyne, že automatický technický systém byl umístěn v obci Holasice na ulici Brněnská. Schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Holasice, Rajhrad, Rajhradice ze dne 5. června 2017, č.j. KRPB-118628-1/ČJ-2017-0600DP-Tich, vydaným PČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje pak uvádí, že stávající stacionární radar je i v obci Holasice na ulici Brněnská. I když se jedná o stanovisko z 5. 6. 2017 (přestupek byl spáchán dne 2. 10. 2016), tak je v něm odkazováno na předcházející stanoviska č.j. KRPB-113014-3/ČJ-2015-0600DP-TICH a č.j. KRPB-113014-4/ČJ-2015-0600DP-TICH s tím, že v minulosti už PČR předmětná místa k měření nejvyšší dovolené rychlosti právě shora uvedenými stanovisky určila. Soud pak provedl dokazování rovněž článkem ze dne 11. 6. 2016 s názvem „Židlochovická městská policie, postrach řidičů“ dostupný z: <https://www.brnozurnal.cz/z-bloku-a-per/zidlochovicka-mestska-policie-postrachridicu/>). Z článku přitom plyne, že umístění automatizovaného technického systému je v obci Holasice na ulici Brněnská.

84. Soud tedy po provedeném dokazování a v souladu se shora citovaným názorem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že měl žalobce možnost získat povědomost o uveřejnění umístění automatického technického systému na ulici Brněnská v obci Holasice, kde došlo ke spáchání přestupku. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Skryté měření

85. Nedůvodné jsou i námitky proti tvrzenému skrytému měření rychlosti, ke kterému nemá MP zmocnění a nenaplnění účelu zákona skrytým měřením.
86. Odkaz žalobce na ustanovení § 158d trestního řádu je v tomto případě zcela nepřipadný, neboť upravuje pravomoci PČR při sledování osob a věcí (např. prostorové odposlechy nebo fyzické sledování). Měření rychlosti automatizovanými technickými prostředky neobsahuje prvek sledování ať již osob nebo věcí, neboť nejsou zaměřeny proti konkrétním osobám nebo konkrétním věcem. Nedochozí proto

k zásahům do osobní sféry, integrity a soukromí fyzických osob v takové míře, aby to narušovalo právo na ochranu soukromí v takové míře, že by bylo třeba zákonného zmocnění nad již stávající úpravu. Obecní policie je oprávněna k měření rychlosti v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a není žádného rozdílu mezi tím, jestli rychlost vozidel měří příslušník policie radarem fyzicky nebo prostřednictvím stacionárního radaru.

87. V této souvislosti je zcela nesmyslná poznámka o větší účinnosti viditelného měření, neboť účelem měření rychlosti není donutit řidiče zpomalit tím, že bude vidět policistu měřícího rychlost, nýbrž kontrola dodržování předpisů, které má řidič dodržovat bez ohledu na to, zda na krajnici vozovky stojí policista s radarem, nebo ji kontroluje stacionární radar, nebo není prováděna kontrola žádná. Zvýšení bezpečnosti silničního provozu tak nelze dosáhnout stacionárními radary o nic více než umístěním policistů na silnice s ručními radary, neboť jakékoliv měření rychlosti je primárně kontrola dobrovolného dodržování dopravních předpisů. I samotné tvrzení žalobce, že v případě viditelného měření rychlosti „zpomalí asi každý řidič“ je ryze spekulativní, např. řidič, který jede v rychlostním limitu dané komunikace, jistě nemá důvod zpomalovat.

Diskriminace

88. S tím souvisí i nedůvodnost námitky tvrzené diskriminace přespolečných řidičů, kteří o umístění radarů na rozdíl od řidičů místních nejsou informováni. Jak již soud dovodil výše, řidiči mají dodržovat dopravní předpisy bezvýhradně za každých okolností, nikoliv pouze tehdy, pokud mají povědomí o existenci radarů na jejich trase. Za takové situace proto nemůže dojít k diskriminaci přespolečných řidičů pouze tím, že nejsou informováni o umístění radarů, když tato měřící zařízení mají za cíl pouze kontrolovat dodržování dopravních předpisů, které platí pro všechny zcela stejně.
89. Pokud jde o námitku týkající se diskriminace českých provozovatelů vozidel, krajský soud ji pokládá za ryze účelovou a nijak nesouvisící s konkrétním projednávaným případem. Žalobce tuto svou námitku naprosto ničím nepodložil, tedy žádnými konkrétními případy, z nichž by bylo možné usuzovat na diskriminaci českých provozovatelů vozidel oproti provozovatelům zahraničním. Vzhledem k tomu, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání diskriminace, resp. tvrzeného nerovného zacházení, musí zdejší soud souhlasit se stanoviskem žalovaného v tom, že správní orgány projednávají veškeré přestupky či správní delikty provozovatelů vozidel, o kterých se dozví.

Místo měření rychlosti

90. Dále v rámci námitek nepřezkoumatelnosti brojil žalobce rovněž proti nedostatkům ohledně místa měření rychlosti, a to proti nedostatkům odůvodnění skutečnosti, že došlo k měření v obci a právě u domu č. 88 v Holasicích (neprovedl jako důkaz územní plán).
91. Obdobnými námitkami stran místa měření se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33. V tehdy projednávané věci jasně konstatoval: „[13] Je tedy nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je

individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných

za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. Proto mají být kladeny vyšší nároky na specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.)

[14] V nyní posuzované věci městský úřad vymezil skutek ve výroku rozhodnutí následovně: [] bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r.z.: X provozovaného O. K., [], překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 81 km/hod, resp. 78 km/hod [].

[15] Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v Židlochovicích) a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.

[16] K námitce neuvedení směru jízdy ve výroku rozhodnutí je třeba uvést, že tato okolnost není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, pouze podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku. Podstatné je to, že skutek byl v nyní posuzované věci vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, nebo rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24).“

92. Pokud soud aplikuje uvedené závěry na nyní posuzovanou věc, tak musí dospět k následujícímu. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 2. 10. 2016 v 09:11 hod v Holasicích na ulici Brněnská č. p. 88 neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h, resp. 60 km/h (dle

toleranční
3 km/h).

odchylky

měření

93. Pokud si zdejší soud „vypůjčí“ a parafrázuje bod [15] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/h), že delikt byl spáchán v obci (v Holasicích) a v jakém místě (na ulici Brněnská č. p. 88). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným žalobcem.
94. K určení místa na okraj soud konstatuje, že je určeno zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v obci a rovněž číslem popisným nejbližšího objektu, čímž je místo měření přesně stanoveno a z čehož vyplývá i to, kde se toto místo nachází (zda v katastru obce, mezi značkami začátek a konec obce).
95. Jakákoliv polemika žalobce s tím, že by mělo být územním plánem prokazováno měření rychlosti v obci, zda se místo měření nacházelo mezi značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, případně zjišťování toho jaké rychlostní limity v místě platí, je v kontextu uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nadbytečná. Dlužno poznamenat, že na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud shodně v rozsudcích ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017-40, resp. v aktuálním rozhodnutí ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 398/2017-37.
96. Pokud žalobce chtěl zpochybnit to, že bylo měřeno v obci, případně že v místě byl jiný limit, než 50 km/h, měl tak učinit relevantním věcným způsobem. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i městský úřad, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, kde byl měřený úsek, jakým způsobem bylo měřeno a že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Napadená rozhodnutí tak netrpí deficitem přezkoumatelnosti.

Úsek se zakřivením

97. Jde-li o námitky žalobce, že pokud bylo měření provedeno v místě dle výroku rozhodnutí, bylo by provedeno nesprávně, neboť se jedná o úsek se zakřivením, má soud za to, že byl ze strany správních orgánů zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce ani touto námitkou nijak konkrétně nezpochybnil správnost provedení měření. Soud v tomto kontextu ze správního spisu ověřil, že použitý rychloměr splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacího listu č. 179/16 ze dne 29. 9. 2016, a policista provádějící měření byl k jeho použití proškolen, přičemž schopnost provádět měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze vyplývá z povahy jeho činnosti. Ve vztahu k pořízené fotodokumentaci poté krajský soud v souladu se závěry správních orgánů uvádí, že na výsledném snímku je vozidlo žalobce viditelně zachyceno. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným

neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze a že měření vozidla žalobce mohlo být ovlivněno jízdou vozidla žalobce v úseku se zakřivením (v zatáčce). Z výsledné fotodokumentace obsažené ve správním spisu je nadto zřetelné, že se místo měření nachází na zcela rovném úseku silnice, což lze rovněž jednoduše ověřit náhledem do jakékoliv online přístupné mapy (např. www.mapy.cz). I tato námitka žalobce proto vyzněla zcela liše.

Ověření rychloměru

98. Dále žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pro absenci důvodů, na základě kterých by dospěl správní orgán k závěru, že použitý rychloměr byl řádně ověřen. Obsahem správního spisu je ověřovací list č. 179/16 použitého rychloměru výr. č. 15/0185 (který byl dle záznamu o přestupku k měření rychlosti vozidla žalobce použit) s platností od 29. 9. 2016 do 28. 9. 2017. Ke spáchání deliktního jednání došlo 2. 10. 2016, tedy v uvedeném rozmezí, nadto pouhých několik málo dnů po provedeném ověření rychloměru. Ověřovací list byl proveden jako důkaz a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně vyplývá, že i na základě tohoto podkladu dospěl správní orgán k závěru o spáchání správního deliktu.
99. Pokud žalobce tuto skutečnost nečinil ve správním řízení jakkoliv spornou, nevidí soud důvod k tomu, aby správním orgánům vracel jejich rozhodnutí k doplnění věty o tom, že u ověřovacího listu vyplývá, že byl rychloměr ověřen, jestliže ze správního spisu jasně vyplývá, že tomu tak bylo.

Naplnění materiální stránky deliktu

100. V rámci námitek nepřezkoumatelnosti brojil žalobce i proti neodůvodnění závěru, že se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka deliktu.
101. K naplnění materiální stránky deliktu musí soud konstatovat, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45)). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, uvedl, že: „*Materiální znak obrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty obrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.*“
102. Aby společenská nebezpečnost jednání nebyla naplněna, musely by ve věci existovat zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012

- 35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne

26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 – 78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 – 34).

103. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil, pouze namítal neodůvodnění závěru,

že se v případě žalobce tyto nevyskytly. Je třeba říct, že správní orgán I. stupně použil formulaci „*takové okolnosti však shledány nebyly*.“ Na takový závěr má správní orgán bezpochyby právo, pokud s tímto závěrem žalobce nesouhlasil, nic mu nebránilo, aby věcně uvedl skutečnosti, které podle něj vylučují materiální stránku deliktu. Podle názoru zdejšího soudu správní orgán I. stupně jasně konstatoval, že již naplněním formálních znaků došlo v tomto případě k naplnění materiální stránky, což je obecně správný závěr, který je nadto v intencích souzené věci pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zcela dostačující. V případě nutnosti prokazovat neexistenci skutečností odůvodňujících absenci materiální stránky by se jednalo o aplikaci tzv. negativní důkazní teorie (ke které se zdejší soud podrobně vyjádřil již výše) a nelze spravedlivě požadovat po správním orgánu, aby prokazoval něco, co nenastalo.

Šablonovitost

104. Zdejší soud nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelné rozhodnutí pro jeho zjevnou šablonovitost. Obsah napadeného i prvostupňového rozhodnutí je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (dnes přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace na prokázání skutkového stavu i právní hodnocení.
105. Podle názoru soudu jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí žalovaného pojednávají o všech relevantních skutečnostech, které byly o deliktním jednání zjištěny. Současně z nich vyplývá, jakým způsobem se správní orgány zabývaly aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav a z obou napadených rozhodnutí je tedy zřejmé, jakými úvahami se správní orgán prvního stupně i žalovaný řídily.
106. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto skutkově i právně shodných situacích, nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
107. Krajský soud tak považuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro tvrzený nedostatek důvodů a šablonovitost za nedůvodnou.

Vady výroku

108. V případě námitek žalobce proti výroku rozhodnutí se zdejší soud na tomto místě již nebude věnovat těm částem námitek, které vypořádal výše (automatizovaný technický prostředek – typ rychloměru, uvedení absence dopravní nehody ve výroku, problematika ustanovení § 125e zákona o silničním provozu). Ze setu dílčích námitek, kterými žalobce brojil proti tvrzeným vadám výroku, proto zůstává k vypořádání pouze námitka, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
109. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že závěr o spáchání přestupku nelze obecně přijmout, aniž by bylo vedeno řízení o přestupku, ve kterém by správní orgán k tomuto závěru dospěl řádným zákonným procesem. Bez pochyby by bylo přesnější, pokud by správní orgán zvolil formulaci např. *jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku*, nicméně podle názoru zdejšího soudu se jedná toliko o formální pochybení, které nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemůže mít dopad do práv žalobce, který není sankcionován za přestupkové jednání nezjištěného řidiče. Konečně ani sám žalobce v rámci této námítky netvrdí, jaký negativní dopad tato formulace měla do jeho hmotných nebo procesních práv. I tato námitka je proto nedůvodná.

Protiústavnost

110. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, touto námitkou se již správní soudy opakovaně zabývaly (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměřuje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje. Krajský soud také zdůrazňuje, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně

není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Celá otázka protiústavnosti pak byla s konečnou platností vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS. 15/16. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť tyto nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f silničního zákona proto není důvodná.

Výzva k úhradě částky

111. Pokud se týká námitky žalobce, že mu správní orgán neumožnil uhradit určenou částku bezhotovostně bankovním převodem, nýbrž by žalobce musel dojít na pokladu správního orgánu, či vypisovat a odesílat složité poštovní poukázku, považuje ji soud za zcela nedůvodnou a rovněž svědčící o neseznámení se žalobce se skutečným obsahem napadených rozhodnutí a pouhém vykopírování opakovaně používaných, typizovaných námitek bez ohledu na skutečný stav věci.
112. Jak totiž soud ověřil z obsahu správního spisu, správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí výslovně uvedl: „*Stanovenou pokutu lze uhradit formou bankovního převodu a to na účet č. 78680237/0100 (VS – 22958316, SS pro pokutu – 02321; SS pro náklady řízení – 01320), poštovní poukázkou na účet města Židlochovice, nebo v hotovosti na pokladně Městského úřadu Židlochovice, nám. Míru 152.*“ Z citovaného je evidentní, že správní orgán I. stupně žalobci nikterak závazně neurčil jediný možný a přípustný způsob úhrady, když mu naopak poskytl několik možností konkrétní formy platby, a bylo tedy na samotném žalobci jakožto povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady, které mu správní orgán I. stupně nabídl, zvolí. Navzdory přesvědčení žalobce mu správní orgán I. stupně nabídl rovněž možnost bezhotovostního bankovního převodu, a to právě uvedením čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu s částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit.

Zavinění

113. Žalobce se rovněž v podané žalobě zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.

114. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.
115. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
116. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti také dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
117. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavec 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele

vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

118. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
119. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

120. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
121. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

122. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.
123. I k této námitce se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve shora citovaném rozhodnutí. Uvedl, že způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).“

VIII. Závěr a náklady řízení

124. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
125. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
126. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
127. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. listopadu 2021

JUDr. Petr Polách,
v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.